

Arrest

nr. 227 974 van 24 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 29 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 juli 2019.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 15 april 2019, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 1 juni 2018 subsidiaire bescherming heeft verkregen in Griekenland met een daaraan gekoppelde verblijfsvergunning geldig tot 18 juni 2021. Verzoeker verkreeg tevens een Grieks reisdocument geldig tot 26 augustus 2023. Verzoeker betwist dit niet.

3.1. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker geen elementen naar voren brengt en er geen elementen beschikbaar zijn in het administratief dossier waaruit blijkt dat hij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade.

In de beslissing wordt er onder andere op gewezen dat verzoeker uitdrukkelijk heeft verklaard geen vrees te hebben bij een terugkeer naar Griekenland, maar dat hij wil benadrukken dat er slechte levensomstandigheden zijn en vluchtelingen er gediscrimineerd worden.

Wat betreft verzoekers klacht regelmatig van plaatselijke inwoners op het eiland Chios scheldwoorden en beledigingen naar zijn hoofd geslingerd te hebben gekregen wanneer hij naar het stadscentrum ging om boodschappen te doen, wordt vastgesteld dat op basis van verzoekers verklaringen dienaangaande niet kan worden besloten dat dit als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden beschouwd. Verzoeker maakt, aldus de commissaris-generaal, geenszins aannemelijk in Griekenland dermate geïsoleerd en systematisch gediscrimineerd te worden dat hij hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming.

Aangaande verzoekers stelling dat zijn leven in Griekenland moeilijk was omwille van zijn gezondheidsproblemen en het feit dat hij er niet de gepaste/verwachte medische hulp kreeg, wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoeker wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg.

In het licht van het gegeven dat Griekenland zoals alle andere EU-lidstaten gebonden is door de EU wetgeving en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, kan er bijgevolg, zo wordt voorts opgemerkt, vanuit worden gegaan dat verzoekers fundamentele rechten verzekerd zijn in Griekenland, dat de bescherming die Griekenland hem biedt in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het beginsel van non-refoulement naleeft, evenals dat verzoekers levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige, zo luidt de bestreden beslissing vervolgens, geen concrete elementen waaruit kan blijken dat verzoeker verhinderd zou zijn om zich terug naar Griekenland te begeven en er zich toegang te verschaffen, rekening houdend met zijn Griekse verblijfstitel.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat verzoeker geen valabele argumenten aanvoert die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.3. Wat het arrest M.S.S. / België en Griekenland gewezen door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op 21 januari 2011 betreft, waarnaar verzoeker refereert, dient erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs bij Algemene Vergadering heeft geoordeeld dat Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland niet langer a priori uitgesloten geacht worden. De Raad maakt principieel niet langer een bezwaar, maar herinnert wel aan de nood aan een individuele beoordeling van de merites eigen aan elke zaak, met oog voor eventuele indicatoren van kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij (RvV 8 juni 2018, nr. 205 104). Zelfs al ressorteert voorliggend verzoek gezien de verleende subsidiaire beschermingsstatus niet onder het toepassingsgebied van de vigerende Dublinreglementering, dan nog kan het standpunt gewezen door

de Raad a fortiori ook een relevante parameter uitmaken in hoofde van verzoekers die internationale bescherming werden toegekend in andere lidstaten van de EU zoals Griekenland, daar aangenomen kan worden dat hun juridisch statuut als beschermden er nog meer verankerd zijn en er met name ook in deze gevallen – en in lijn met het hoger gestelde – in beginsel vanuit gegaan kan worden dat de verleende bescherming effectief is en zij de nodige rechten kunnen doen gelden tenzij het tegendeel op concrete wijze wordt aangetoond.

3.4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk maakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Verzoeker herhaalt thans in zijn verzoekschrift op algemene wijze zijn persoonlijk wedervaren in Griekenland. Hij verwijst tevens naar de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland en citeert uit (door hem in het verzoekschrift aangehaalde) landeninformatie ter zake.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar hij echter in gebreke blijft nu hij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot o.a. (taal) opleiding en tewerkstelling, huisvesting, gezondheidszorg en de specifieke kwetsbaarheid waaraan, binnen deze context, personen met een internationale bescherming(sstatus) in Griekenland zouden lijden. Hoewel de door verzoeker bijgebrachte informatie getuigt van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van personen die internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als subsidiair beschermd. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in Griekenland verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Verzoeker baseert zich op die algemene landeninformatie, zonder dat hij echter in concreto aantoont dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Samen met de commissaris-generaal dient te worden vastgesteld dat verzoeker, die internationale bescherming geniet in Griekenland, niet concreet aantoont dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Hij toont niet concreet aan dat hij geen toegang zou (kunnen) krijgen of gebruik zou kunnen maken van de aan zijn status verbonden rechten en voordelen.

Verzoeker maakt daarnaast evenmin op concrete wijze aannemelijk dat hij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade.

3.4.2. Het huidige betoog in het verzoekschrift dat “Verzoekende partij verbleef na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus nog in het vluchtelingenkamp omdat zij nergens anders terecht kon. Het is niet zo dat verzoekende partij begeleid werd, het kamp kon verlaten en opgevangen werd in een sociale woning of de mogelijkheden aangeboden kreeg om op eigen benen te staan”, is geenszins van aard afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal op goede grond het volgende stelt:

“Als enige reden om vrijwillig in het tentenkamp te blijven haalt u enkel aan dat u niemand kende in Griekenland, geen Grieks sprak om een boot naar het vasteland te kunnen nemen en u bij gevolg een smokkelaar zocht. Dat u een smokkelaar moest zoeken en betalen om een boot naar het vasteland te kunnen nemen is echter niet aannemelijk daar u over zowel een verblijfs- als over een reisdocument beschikte en bijgevolg vrij was in uw doen en laten. Uw uitleg dat u, die vanuit Somalië tot in Griekenland kon geraken, er verblijfsdocumenten kon regelen, ineens niet in staat zou zijn een boot vanuit Chios naar het vasteland zou kunnen nemen omdat u geen Grieks sprak, is dan ook niet

overtuigend daar uit uw persoonlijk onderhoud wel blijkt dat u wat Engels kan. U ontkende deze stelling, na een opmerking van uw Protection Officer over uw talenkennis, verder ook niet (notities CGVS, p.25,27,29)."

De Raad wijst er voorts op en beklemt oont dat verzoeker Griekenland reeds enkele maanden nadat hij er subsidiaire bescherming heeft verkregen, heeft verlaten en uit niets blijkt en verzoeker toont geenszins aan dat hij er enige, laat staan meerdere ernstige inspanningen heeft gedaan om er bijvoorbeeld werk te zoeken.

Verzoeker was immers niet zinnens er lang te (ver)blijven, in welk verband kan worden gewezen op volgende overweging in de bestreden beslissing, die door verzoeker niet in een ander daglicht wordt geplaatst:

"Voorts verklaarde u niet van plan te zijn geweest om in Griekenland te blijven omdat u van uw smokkelaar hoorde dat er geen werk is. Echter blijkt u nooit concreet naar werkmogelijkheden te hebben geïnformeerd of (actief) werk te hebben gezocht, noch op het eiland Chios, noch op het vasteland (notities CGVS, p.28). Gevraagd naar de reden hiertoe stelde u enkel dat u niet in staat bent te werken daar u last heeft van een oud schouderletsel en met huidproblemen te kampen heeft. U wilde dan ook eerst medische verzorging alvorens werk te zoeken (notities CGVS, p.28). Uit uw verklaringen blijkt dan ook allermint dat de toegang tot de Griekse arbeidsmarkt voor u geheel gesloten zou zijn. Verder dient te worden vastgesteld dat u maandelijks kon rekenen op financiële steun van de Griekse overheid en u met dit bedrag zelfs een grotere som geld kon sparen om uw reis naar België te bekostigen (notities CGVS, p.29,30)."

Verzoeker toont aldus niet in het minst in concreto aan dat hij in Griekeland geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt.

3.4.3. Verder dient erop gewezen dat verzoeker in Griekenland, in weerwil van zijn huidige algemene verzuchtingen, wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg. Hij toont het tegendeel geenszins aan.

Verzoeker ontkracht of weerlegt op generlei wijze de motivering in de bestreden beslissing waar in dit verband op goede grond wordt vastgesteld: "Aangaande uw stelling dat uw leven in Griekenland moeilijk was omwille van uw gezondheidsproblemen en het feit dat u er niet de gepaste/verwachte medische hulp kreeg –u legde een ziekenhuisattest neer waarin staat dat in de betreffende gezondheidsinstelling op het eiland Chios geen dermatoloog voorhanden is- dient te worden opgemerkt dat u alsnog toegang had tot de gezondheidszorg. Hoewel het betreffende ziekenhuis stelt niet over een voor u gepaste specialist te beschikken kreeg u er wel medicatie. Ook kocht u, in het bezit zijnde van voorschriften, zelf uw medicatie zonder naar uw afspraken in het ziekenhuis te gaan (notities CGVS, p.29). Dat de medicatie die u er kreeg u geen definitieve genezing bood en er geen dermatoloog beschikbaar was, getuigt echter geenszins van een onwil u medische zorg te willen vertrekken. U klaagt overigens dat de huidzalf die u in België werd voorgeschreven en waarvan u noch de benaming kent, noch kan uitleggen waar deze huidzalf juist voor dient, u ook niet helpt (notities CGVS, p. 17). Om te achterhalen waaraan u juist lijdt werd u dan ook gevraagd naar medische attesten van uw aandoeningen. U legde echter enkel een RX neer en stuurde een verslag van een onderzoek naar uw schouder waaruit blijkt dat u er een intern letsel heeft. Voorts stuurde u een attest van een ten laste name van medische kosten door het Rode Kruis voor uw onderzoek bij een dermatoloog. Uit geen enkel verslag blijkt een concrete diagnose of nood aan verdere behandeling waardoor het Commissariaat-generaal in het ongewisse blijft welke aandoening(en) u heeft. Hoewel u duidelijk werd gemaakt dat dergelijke documenten noodzakelijk zijn en u werd gevraagd deze op te sturen, maakte u verder niets over (notities CGVS, p.17,18,19,26). Behalve in het ziekenhuis en opvangkamp op het eiland Chios zocht u overigens geen medische hulp daar u van stelling was dat u er niet genoeg geld voor zou hebben (notities CGVS, p.26,29). Het door u opgeworpen motief is dan ook van louter persoonlijke en socio-economische aard. Uw bewering een gebrekkige toegang te hebben gehad tot gezondheidszorg in Griekenland kan dan ook weinig overtuigen."

Waar in het verzoekschrift in dit verband wordt opgeworpen dat verzoekende partij "kreeg zij niet de broodnodige medicatie voor haar hepatitis C en aids niet" "en kon zij niet rekenen op steun of bescherming van de Griekse autoriteiten", stelt de Raad vast dat verzoeker nooit eerder gewag heeft gemaakt van het feit dat hij hepatitis C en aids zou hebben en dat dit niet met enig medisch attest wordt gestaafd. Verzoeker maakte voorheen daarentegen slechts enkel en meermaals melding van problemen aan de arm/schouder en een huidaandoening.

3.4.4. *Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen bovendien problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er ook op dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken. Verzoeker toont niet concreet aan dat hij als subsidiaire beschermde geen toegang zou krijgen tot bepaalde infrastructures zoals de Griekse gezondheidszorg.*

3.5. *Betreffende de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Blote beweringen en kritiek buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die aantonen dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot het aan zijn status verbonden verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.*

3.6. *Er kan niet ontkend worden dat Griekenland een moeilijke tijd doormaakt, zoals o.a. ook blijkt uit de door verzoeker geciteerde informatie. Evenmin wordt betwist dat er nog steeds problemen zijn met de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland. Het komt evenwel aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar hij echter in gebreke blijft.*

4. *Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland."*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 24 juli 2019, voert verzoekende partij aan dat de levensomstandigheden in Griekenland precair zijn en zij bovendien zeker niet kan rekenen op de bescherming van de Griekse autoriteiten. Voorts wijst zij erop dat er bij terugkeer naar Griekenland sprake zal zijn van een schending van artikel 3 EVRM zij dan ook moet beschermd worden door de Belgische autoriteiten en zij tevens zeer duidelijk haar concrete problemen heeft aangegeven tijdens haar verklaringen.

Waar verzoekende partij aanvoert dat de levensomstandigheden in Griekenland precair zijn, dat zij bovendien zeker niet kan rekenen op de bescherming van de Griekse autoriteiten, dat er bij terugkeer naar Griekenland sprake zal zijn van een schending van artikel 3 EVRM, en dat zij tevens zeer duidelijk haar concrete problemen heeft aangegeven tijdens haar verklaringen, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“3.4.2. Het huidige betoog in het verzoekschrift dat “Verzoekende partij verbleef na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus nog in het vluchtelingenkamp omdat zij nergens anders terecht kon. Het is niet zo dat verzoekende partij begeleid werd, het kamp kon verlaten en opgevangen werd in een sociale woning of de mogelijkheden aangeboden kreeg om op eigen benen te staan”, is geenszins van aard afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal op goede grond het volgende stelt:*

“Als enige reden om vrijwillig in het tentenkamp te blijven haalt u enkel aan dat u niemand kende in Griekenland, geen Grieks sprak om een boot naar het vasteland te kunnen nemen en u bij gevolg een smokkelaar zocht. Dat u een smokkelaar moest zoeken en betalen om een boot naar het vasteland te kunnen nemen is echter niet aannemelijk daar u over zowel een verblijfs- als over een reisdocument beschikte en bijgevolg vrij was in uw doen en laten. Uw uitleg dat u, die vanuit Somalië tot in Griekenland kon geraken, er verblijfsdocumenten kon regelen, ineens niet in staat zou zijn een boot vanuit Chios naar het vasteland zou kunnen nemen omdat u geen Grieks sprak, is dan ook niet overtuigend daar uit uw persoonlijk onderhoud wel blijkt dat u wat Engels kan. U ontkende deze stelling, na een opmerking van uw Protection Officer over uw talenkennis, verder ook niet (notities CGVS, p.25,27,29).”

De Raad wijst er voorts op en beklemtoont dat verzoeker Griekenland reeds enkele maanden nadat hij er subsidiaire bescherming heeft verkregen, heeft verlaten en uit niets blijkt en verzoeker toont geenszins aan dat hij er enige, laat staan meerdere ernstige inspanningen heeft gedaan om er bijvoorbeeld werk te zoeken.

Verzoeker was immers niet zinnens er lang te (ver)blijven, in welk verband kan worden gewezen op volgende overweging in de bestreden beslissing, die door verzoeker niet in een ander daglicht wordt geplaatst:

“Voorts verklaarde u niet van plan te zijn geweest om in Griekenland te blijven omdat u van uw smokkelaar hoorde dat er geen werk is. Echter blijkt u nooit concreet naar werkmogelijkheden te hebben geïnformeerd of (actief) werk te hebben gezocht, noch op het eiland Chios, noch op het vasteland (notities CGVS, p.28). Gevraagd naar de reden hiertoe stelde u enkel dat u niet in staat bent te werken daar u last heeft van een oud schouderletsel en met huidproblemen te kampen heeft. U wilde dan ook eerst medische verzorging alvorens werk te zoeken (notities CGVS, p.28). Uit uw verklaringen blijkt dan ook allerminst dat de toegang tot de Griekse arbeidsmarkt voor u geheel gesloten zou zijn. Verder dient te worden vastgesteld dat u maandelijks kon rekenen op financiële steun van de Griekse overheid en u

met dit bedrag zelfs een grotere som geld kon sparen om uw reis naar België te bekostigen (notities CGVS, p.29,30)."

Verzoeker toont aldus niet in het minst in concreto aan dat hij in Griekeland geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt.

3.4.3. Verder dient erop gewezen dat verzoeker in Griekenland, in weerwil van zijn huidige algemene verzuchtingen, wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg. Hij toont het tegendeel geenszins aan.

Verzoeker ontkracht of weerlegt op generlei wijze de motivering in de bestreden beslissing waar in dit verband op goede grond wordt vastgesteld: "Aangaande uw stelling dat uw leven in Griekenland moeilijk was omwille van uw gezondheidsproblemen en het feit dat u er niet de gepaste/verwachtte medische hulp kreeg –u legde een ziekenhuisattest neer waarin staat dat in de betreffende gezondheidsinstelling op het eiland Chios geen dermatoloog voorhanden is- dient te worden opgemerkt dat u alsnog toegang had tot de gezondheidszorg. Hoewel het betreffende ziekenhuis stelt niet over een voor u gepaste specialist te beschikken kreeg u er wel medicatie. Ook kocht u, in het bezit zijnde van voorschriften, zelf uw medicatie zonder naar uw afspraken in het ziekenhuis te gaan (notities CGVS, p.29). Dat de medicatie die u er kreeg u geen definitieve genezing bood en er geen dermatoloog beschikbaar was, getuigt echter geenszins van een onwil u medische zorg te willen vertrekken. U klaagt overigens dat de huidzalf die u in België werd voorgeschreven en waarvan u noch de benaming kent, noch kan uitleggen waar deze huidzalf juist voor dient, u ook niet helpt (notities CGVS, p. 17). Om te achterhalen waaraan u juist lijdt werd u dan ook gevraagd naar medische attesten van uw aandoeningen. U legde echter enkel een RX neer en stuurde een verslag van een onderzoek naar uw schouder waaruit blijkt dat u er een intern letsel heeft. Voorts stuurde u een attest van een ten laste name van medische kosten door het Rode Kruis voor uw onderzoek bij een dermatoloog. Uit geen enkel verslag blijkt een concrete diagnose of nood aan verdere behandeling waardoor het Commissariaat-generaal in het ongewisse blijft welke aandoening(en) u heeft. Hoewel u duidelijk werd gemaakt dat dergelijke documenten noodzakelijk zijn en u werd gevraagd deze op te sturen, maakte u verder niets over (notities CGVS, p.17,18,19,26). Behalve in het ziekenhuis en opvangkamp op het eiland Chios zocht u overigens geen medische hulp daar u van stelling was dat u er niet genoeg geld voor zou hebben (notities CGVS, p.26,29). Het door u opgeworpen motief is dan ook van louter persoonlijke en socio-economische aard. Uw bewering een gebrekkige toegang te hebben gehad tot gezondheidszorg in Griekenland kan dan ook weinig overtuigen."

Waar in het verzoekschrift in dit verband wordt opgeworpen dat verzoekende partij "kreeg zij niet de broodnodige medicatie voor haar hepatitis C en aids niet" "en kon zij niet rekenen op steun of bescherming van de Griekse autoriteiten", stelt de Raad vast dat verzoeker nooit eerder gewag heeft gemaakt van het feit dat hij hepatitis C en aids zou hebben en dat dit niet met enig medisch attest wordt gestaafd. Verzoeker maakte voorheen daarentegen slechts enkel en meermaals melding van problemen aan de arm/schouder en een huidaandoening.

3.4.4. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen bovendien problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er ook op dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken. Verzoeker toont niet concreet aan dat hij als subsidiaire beschermde geen toegang zou krijgen tot bepaalde infrastructures zoals de Griekse gezondheidszorg.

3.5. *Betreffende de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Blote beweringen en kritiek buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die aantonen dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot het aan zijn status verbonden verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting. Uit de gegevens vervaardigd in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.*

3.6. *Er kan niet ontkend worden dat Griekenland een moeilijke tijd doormaakt, zoals o.a. ook blijkt uit de door verzoeker geciteerde informatie. Evenmin wordt betwist dat er nog steeds problemen zijn met de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland. Het komt evenwel aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar hij echter in gebreke blijft." Verzoekende partij werpt geen ander licht op voorgaande vaststellingen.*

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het algemeen stellen dat zij moet beschermd worden door de Belgische autoriteiten, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 24 juli 2019 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS